

Remtsch Pirotska Acsen szilveszter

Rentsch Piroska

A csend színei

Rentsch Piroska

A csend színei

© Rentsch Piroska, 2015

© Hét Krajcár Kiadó

A címlapon

Csath Annamária pasztell képe: Rentsch Piroska

ISBN 978-963-9596-90-0

Hét Krajcár Kiadó, Budapest, 2015

Felelős kiadó: a Hét Krajcár igazgatója

Szerkesztette: Szlávik Szilvia

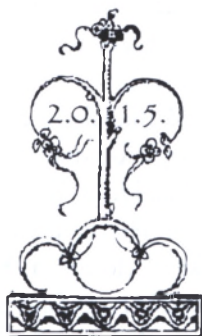
Tördelte: Benke Attila

Készült a Séd nyomdában, Szekszárdon

Felelős vezető: Katona Szilvia ügyvezető igazgató

Rentsch Piroska

A csend színei

HÉT KRAJCÁR KIADÓ - BUDAPEST

Kedves Pirosha,
mielőtt hivánnam Nebed, hogy
mikor, a nagynőjében halandó
éveid után, a harai verskedvelők
közében találj otthonra!
Értesed, gondolataid összehangra
é'ide mész...

heidegger

Jó'hai Hanna

Rentsch Piroska vagyok

1950-ben születtem Püspökladányban. Közel 20 évig éltem Németországban. Jelenleg Budapesten élek, pár éve hazatelepültem. A Magyar Írószövetség tagja vagyok.

Eddig megjelent köteteim: *És te ki vagy? – mese*, 1996; *Életet bízik rád! Vállalod-e? – Nevelés a horoszkóp segítségével* – 1996; *Ein Leben wird Dir anvertraut! Nimmst Du es an? – Für junge Eltern*, zsebkönyv, 1999; *A világ végén*, 2001 – regény; *Érinteni az eget*, 2001 – versek; *Szelíd ég alatt*, 2006 – regény; *Szeretet koldusa*, 2006 – versek; *Satu*, 2007 – versek; *Kistekeri-Nagytekéri*, 2007 – mese; *Három hónap letöltendő*, 2009 – regény; *Árnyak és szerelmek*, 2009 – versek; *Adni szeretnék*, 2013 – válogatott versek;

1998-ban a Magyar Rádió Rádiókabaréjának negyedik humorfesztiválján tiszteletbeli taggá fogadtak. Az 1999-ben megjelent könyvem kiállították a Frankfurti Könyvvásáron. 2000-ben a Chicagói Könyvvásáron is részt vettem, ahova New Yorkból kaptam meghívót. Íróként először a Kürschners Deutscher Literatur-Kalender 2000-2001. évfolyamában jelentem meg, majd 2002-ben a Deutsches Schriftsteller lexikonban is, és azóta mindkettőben folyamatosan.

TARTALOM

Tenyeremben őrzöm az időt

<i>Tenyeremben őrzöm az időt</i>	11
<i>Vagyok</i>	12
<i>Nehéz</i>	13
<i>Csak úgy, csak is úgy létezhetek</i>	14
<i>Néha úgy érzem magam</i>	15
<i>Behatárolva</i>	16
<i>Ha nem hinnék</i>	17
<i>Üldöző álmom</i>	18
<i>Csak lenni</i>	19
<i>Már nem számít</i>	20
<i>A győztes nem én vagyok</i>	21
<i>Lobogó tüzem ellenére</i>	22
<i>Csak vagyok</i>	23
<i>Áldva gyötör</i>	24
<i>Ma megfogadtam</i>	25
<i>Egyszer, még külföldön</i>	26
<i>Az otthon ízei</i>	27
<i>Vert zárandokoló</i>	28
<i>Még vagyok</i>	29
<i>Csak írnám, írnám</i>	30
<i>Hatvanöt előtt</i>	31
<i>Hittem, hogy a jövő én is vagyok</i>	32
<i>Összegzés</i>	33

A csend színei

<i>A csend színei</i>	37
<i>Tegnap még</i>	38
<i>Hiába a hívó szó</i>	39
<i>Mintha</i>	40
<i>Mikor még</i>	41

<i>Bár fa lehetnék</i>	42
<i>Csak délibáb.....</i>	43
<i>Fohász.....</i>	44
<i>Ott ér véget.....</i>	45
<i>A természet teszi a dolgát.....</i>	46
<i>Még.....</i>	47
<i>Hinni hogy.....</i>	48
<i>Naplemente.....</i>	49
<i>Korai idő.....</i>	50
<i>Rád várok</i>	51
<i>Mindenki a saját poklában ég.....</i>	52
<i>Száll, száll a levél.....</i>	53
<i>Tavasza.....</i>	54
<i>Óda a Dunához</i>	55
<i>Kereszt a szíveken</i>	56
<i>Kelj föl és járj!.....</i>	57

Nehéz dolog embernek maradni

<i>Nehéz dolog embernek maradni.....</i>	61
<i>Ember-k-ének.....</i>	62
<i>Óda az anyához</i>	63
<i>Elmaradt anyáknapi köszöntő.....</i>	64
<i>Mivégre születünk?.....</i>	65
<i>Mint ama szenvedés.....</i>	66
<i>Semmi sem zavarta meg.....</i>	67
<i>Nem elég.....</i>	68
<i>Reményt hirdetve</i>	69
<i>Egy csendes szombat este</i>	70
<i>S megláttam őt</i>	71
<i>Azon az utolsó napon.....</i>	72
<i>Folt hátán folt leszünk.....</i>	73
<i>Nekem fáj</i>	74
<i>Legyen elég hited.....</i>	75
<i>Vereség-győzelem.....</i>	76

<i>Tiborc és Zsuzsanna</i>	77
<i>Már nem örvénylik</i>	78
<i>Semmi sem hasonlít önmagára</i>	79
<i>Afrikai emlék</i>	80

Ennyi...

<i>Ennyi</i>	83
<i>Kihűlt szerelmed</i>	84
<i>Valami történt</i>	85
<i>Közel járt hozzánk a csoda</i>	86
<i>Még ha nem is látszik</i>	87
<i>Emlékszem</i>	88
<i>Jöttödre</i>	89
<i>Közös elmúlás</i>	90
<i>Ujjaim közt idő ered</i>	91
<i>Kívül rekedtél</i>	92
<i>Idegen hamuvá lett</i>	93
<i>Szakítás ma</i>	94
<i>Válok</i>	95
<i>Húzzuk, nyúzzuk, viseljük</i>	96

Káoszban

<i>Káoszban</i>	99
<i>Mikké lettünk</i>	100
<i>Működik</i>	101
<i>Táv-bérlet</i>	102
<i>Budapest 2014</i>	103
<i>Egy parkban</i>	104
<i>Ön-kór-isme</i>	105
<i>Sehol semmi eltérés</i>	106
<i>A lét szélén</i>	107
<i>Az igazság nem az</i>	108
<i>Veréb helyett véreb</i>	109

<i>Utam mentén</i>	110
<i>Por és mocsok</i>	111
<i>Álság</i>	112
<i>„Belmagasság”</i>	113
<i>Mit tudtok Ti</i>	114
<i>Adjátok vissza a fénysugarakat!</i>	115
<i>Egy ál-vizuális kompozíció</i>	116
<i>Az új „Krisztustól” számítva</i>	117
<i>Csak úgy a margóra</i>	118
<i>Pokol lepi az utakat</i>	119
<i>Rövidített tényállás</i>	120
<i>Hátha mégis</i>	121

*Tenyeremben őrzöm
az időt*

Tenyeremben ŐRZÖM az IDŐT

*Tenyeremben őrzöm az időt,
mint léten foszló csipkefüggönyt.
Őrzöm. Mint a kimondhatatlant.
Fogva tartom, s ő fogva tart.*

*Behatárol a végtelennel:
egy holtakkal és az élőkkel.
Őrzi a templom némaságát:
csillag-öröklét morajlását.*

*Ha elkapok egy ős-dallamot,
– mint lepkét – az idő hű lelkét
szomjas tenyereimbe zárom.
Megtartani – őrizni vágyom.*

VAGYOK

*Vagyok: Por-vázában
Az összegyűrt sárban
Üvegcsillogásban
Gyufalobbanásban
A végtelen lángban
Ama szivárványban
Ölelő jóságban
Megalkuvásokban
Megérkezésekben
A távozásokban
Minden születésben
S minden halálban...*

NEHÉZ

*Nehéz, könnyörtelenül nehéz
az otthonról hozott riadtság
molyrágta passzusát cipelni.*

*A felbátorodott bátortalanság
durva buktatókkal szórt útját járni.*

*A múlt tekintetének szemébe nézni,
szomorú perzselésében égni – élni.*

*Ó esztendőket átugorva
mindig, és mindig, – tegnap és ma
Rettegni utolsó padokban...*

Csak úgy – csakis úgy létezhetek...

*Ágok, mint ágba kapaszkodó gyümölcs,
mint gondolataival csönddé vált bölcs...*

*Csak úgy – csakis úgy létezhetek,
ha gyökereim öntözöttek...*

*Csak azokhoz kötődöm – akiknek adhatok.
Azokat értem – kikkel azonosulhatok.*

*Kik ismerik az irgalom hűs fogalmát,
kik fénné változtatják a simogatást.*

*Élek, mint ágba kapaszkodó gyümölcs,
mint gondolataival csönddé vált bölcs...*

Néha úgy érzem magam...

*Néha úgy érzem magam
Mint a múlt századokból
Itt maradt öreg hölgyek
Örökkévalónak hitt
Szalonjukba rekesztve*

*Néha nehezen tudok
Azonosulni korral
Jelen időbe rejtett
Valóságos magammal*

*Néha úgy érzem – mintha
Múlt századok szelei
Záporai sikálnák
Utamat – Szorító álom*

*Alázúduló tornádó
Tépázza a rózsákat
S a kor súlyosra mért
Csapásaival rombolja
Szét a szelidített időt...*

BEHATÁROLVA

*Határolva bőrtől, hústól, idegtől
– így határait közé beszorítottan –
ismeretlen vagyok magamtól, létemtől.*

*Félem valómat
Félem halálomat
Félem megváltásomat
Félem feltámadásomat*

*Csak csontjaim szilárdak.
Minden másom romlandó.
Merev határait között
a hihető is bomlandó.*

HA NEM HINNÉK

*Ha nem hinnék Istenben
a hatalmas Ismeretlenben,
ha nem tudnám, hogy életem kútja
nélküle teljesen kiszáradna,
ha nem hinnék a Teremtésben,
a mindig leszek elméletben,
akkor ekképpen nyilatkoznék:*

*– Az ember nem egyéb, mint
feldúsított és tartósított
mirigyváladék. – Egy mázlista.
Egy agresszív mázlista.
Ki a természet törvényeit
kihasználva – osztódva
szórja szét magát a világba.*

Üldöző ÁLOM

*Ha elnyel az éjszaka mocsárcsendje
– mintha ezen múlna a világ rendje –
úgy büntet, mintha lelkem eredete
már eleve elesett bűnös lenne.*

*Mintha, mintha a lélek bűnös volna
a szikkadt fekete kezében volna.
Mintha maga az éj is ölni tudna.
Sebesen üldöz, – hangtalanul üvölt.*

*Félelmek sötét alagútján futnék
ha tudnék – meg-megbotolva előtte:
könyörögve – míg sírás lesz belőle.
Míg a fárasztó küzdelmet feladom.*

*Sós cseppek homlokomon és hátamon.
Gyötrő képek. – A választ nem találom.
Mit cipelek a vállamon? – Mit akar,
vagy mit takar ez az üldöző álom?*

CSAK lenni...

*At vagyok, s vagyok.
Kívül állnak okok,
mégis Én, Én vagyok.
Öseim roncsait
feltámadt sejtjeit
örzöm, mint sziluett.
Szememben szürkület,
fájó árnyalatok,
csak szívemben vagyok.
Lelkemben tiszta tó
Melyben a jó még jó.
S a szó is még szó.
Nincs vágyam már semmi
csak lenni és lenni...
De, ó jaj! – tennem kell!
Tennem és mennem kell
Mennem kell, mernem kell
míglen nem szakít el
e göcsörtös világtól
létem pontja – végem.
Míg lehelet szála
tartotta életem
egy bohóc módjára
hintázik értelmén...*

Már nem számít

*Nem volt virágzó varázs az életem.
Durva volt a por melyben lépegettem.
Félig tárt karok – okok okozatok...
Horzsoltan bár, ám nem számít már. – Vagyok.*

*Sokszor volt okom. Nem bírtam, s sírtam.
Mondtam, elég, mikor a sokasodó
szürke nap borult rám – nem a szelíd Ég.
Félig tárt karok – okok okozatok...
Horzsoltan bár, ám nem számít már. – Vagyok.*

*Engem nem babusgatott sem a tegnap,
sem a ma. – Látom, már a holnap sem fog.
Remény és kétely között veszett idő...
Félig tárt karok – okok okozatok.
Horzsoltan bár, ám nem számít már. – Vagyok.*

A győztes nem én vagyok!

Gének?

Vereségfaktor?

Hivatásos cinikusok?

Mindegy.

*Míg a Nap fénye felhőkbe burkolódzik,
míglen a sötétebb Erő munkálkodik
a győztes nem én vagyok!*

Lobogó tüzem ellenére

*Mintha láng csapna felém
hirtelen elfog a vágy...*

*– Isten a megmondhatója,
lobogó tüzem rugója –
le kellett mondanom róla,
hogy szóm a szókat megértse.*

*Zavar. Zavarnak tekintetek.
Gyötrelmet látok, ha beléjük
tekintek. – Bántást és szorongást,
holnapok félelmét, izzadást...
Roskadt véka alatt bűnbánást.*

*Mégsem hiszek hittel bűnhődésben
míglen a gonosz vígan füttyörész.
S nem hiszek a végeredményben
míg korlátolt úton halad az ész.*

CSAK vagyok

*A múlt és a jövő között elveszve
otthontalan számomra és idegen
az élet hiábavaló nyüzsgése.*

*Csak vagyok – mint titkok köve – semmi más.
Borostyán lepte süket álmodozás.
Izzó szomjúság, égő nyugtalanság,
ősi sugárzás, talpig várakozás.*

*A múlt és a jövő között elveszve
otthontalan számomra és idegen
az élet hiábavaló nyüzsgése.*

ÁLDVA gyötör

Számtalan sok árnyék kísér a fényben...

Kéretlen követ s vállon vereget.

*Nyomot hagy csöndben – halk-szavú reményben,
szűkös napok fodrozódó medreiben.*

Számtalan sok árnyék kísér a fényben...

Megbújik, figyel, s mint egy fényes tör

Pengéjét megvillogtatva elötör.

Szárnyaimat vagdosva – áldva gyötör.

Ma MEGFOGADTAM

*Ma megfogadtam
senkinek kedvére
nem teszek. – Nem, nem.
Kényeztetem magam.
Lazán henyélek.
Hogy mit szól hozzá X?
Nem, nem érdekel.
Hogy Y is vár?
Az sem érdekel.
Hogy csak úgy, és semmi?
Semmi? Csak lenni?
Időt fecsérelni?
Igen, fog menni!
Miért én legyek más,
mint az a sok más?
Miért tegyek másként,
mint temérdek más?
Változik valami?
Nem. Akkor miért?*

EGYSZER, még külhonban

*Egyszer, még külhonban, magyar szót hallva
megállt mögöttem két honleány-forma.*

– Mert benned is van egy-két vonó – mondták –

*Nem tagadhatod. A gypsy, az gypsy.
Nem csodabogár, nem kell azt szégyellni!*

*Nem tiltakoztam és nem is helyeseltem,
az incidenst jópofa „szilánkként” vettem.
Szavaikkal bennem szelet nem kavartak,
kun őseim mögöttem „vigyázban” álltak...*

Az OTTHON ízei

*Gyermekként markomban tartva
csillaglott a sulyomtészta.*

*Nevét a sulyomról kapta
mely vízben volt honos arra.*

Örzött, rögzült ízek, képek...

*Mennyi sok mennyei ötlet
gazdagította a szegénységet!*

Ostoros rétes! – Rántott gríz!

Csattanós édes, mily fenséges íz!

*S a szilvás pite! – Lelke
fahéj illatot lehelve
gyermekkort édesítette.*

Mötymölt és társa a nyögvenyelő...

Alföld! Te fortélyos íz keverő!

Soha nem felejt ki szikeden nő!

VERT zarándokoló

*Ásteni vonás?
Mennyei ének?
Mást zengnek immár
a Kortárs Vének!
Mocskos a szavuk.
Hamisan élnek.
Így megfelelnek.
Gyűjtik és osztják
az érdekemet.
Én sem vagyok méltó?
Csak álnok és csaló?
Csak saru nélküli
vert zarándokoló?
Nincs erőm áttörni
száz-karúk sűrűjét,
víziót röfögni,
szedni kor kegyelmét.*

*– Hiszek ragyogásban,
szépségben, jóságban,
lelkeket formáló
parázsló szavakban. –
De túl az ébredésen
az emberi bozótok
tüskéitől véresen
kötélagyú bugrisok
közt hamu, létezésem...*

Még VAGYOK

*Reménykedem – még vagyok.
Még átgyúrt gondolatok
s cikázó sóhajok
mossák, szűrik a napot.*

*Reménykedem – még vagyok.
Állatók és álvakok
között – át-bukdácsolva
tartanak számon a tegnapok...
– még vagyok.
S mint azok az elmúlt
kicsik és nagyok – bízva
várom a szebb holnapot...*

Csak ÍRNÁM, írnám...

Most

Lelkem asztalán vér-halom.

*Tollam beléje mártanám
s csak írnám, írnám, írnám
szikrázó bánatom nap-szám...*

*S míg az apró vérfoltok
sercegue tapadnak tollam
fokán – észérvek feneklett
útján – parancs, sors, alkalom
megakad az idő torkán.
Múlt már a hit, az örök nyár.*

Most

Lelkem asztalán vér-halom.

*Tollam beléje mártanám
s csak írnám, írnám, írnám
szikrázó bánatom nap-szám,
míg a végtelen Teremtő
engesztelve meg nem szán.*

*Csak írnám, írnám, írnám:
hogy nekem öröm nem öröm
ha a búval karöltve jár.*

*Szépre vágyom, hű-igazra,
emberségre, tűz-vigaszra,
engesztelő dús-tavasza,
s hogy a lelkem asztalán
ne legyen úr, bánat-napszám.
Nem akarnám, hogy így múljon
el tőlem majd ama „Pohár”.*

HATVANÖT előtt...

*Pár rongyos hónap és hatvanöt leszek,
mint bokron a tövisek gyűlnek, gyűlnek,
gyengülő vállamon ama kereszték.*

*A reám hullt idő, mint a lábnymban
megbújó eső néha meg-megcsillan,
s mint hamis drágakő megtévesztő
ragyogása vakultan szerte illan.*

*Arasznyi lét – csak lábnymban megbújó
eső. – Késő. Mint bokron a tövisek
gyűlnek, gyűlnek vállamon a kereszték.*

*Most még nem én, most még más, ám évekbe
keseredve, őszbe deresedve már
találhat jogos okot az elmúlás.*

*Így hatvanöt előtt jó, ha számot vet
az ember a bekövetkező fölött.
Még fűt a meleg, még szolgálnak erek,
még észre is vesznek, még várnak,
de már minden reggel velem ébred fel
az alázat. S mint szél ráz meg fákat
s terhétől szabadítja az ágot,
úgy motoz, rázza, taszítja sejtjeim
millióit a közelítő idő
az elmúlásba, a porba hullásba...*

Hittem, hogy a JÖVŐ valahogy én is VAGYOK

Réges-rég volt – talán igaz sem volt...

*Ott akkor – a pusztába süllyedt kor,
mikor gyermekként múltban kutatva
bízva néztem a jövő utamba.*

*A Napnak tüze lángolva égett,
perzselve áldott Földet és Eget.
Gyöngyházcseppek peregtek arcomra
a féltve őrzött cserépdarabra.*

*Szántások közt vallattam fekete rögöt,
kincseket, miket az eke kilökött.
Kik használhatták? Mikor és mire?
Tekintetem múlt-nézőn adta kezembe.*

*Kávas kútnál őszi-hamvasra sikáltam
gyönyörködő szemmel a csodákra vártam.
Lelkemből-lelkezően lélektől-lélekig
vágytam a csodát – a múltba tűntek nyomát.*

*Hittem, ártatlan gyermeki hittel hittem,
hogy a kivetett cserepek idejében
élt emberek velem vannak a jelenben,
hogy a múlt s jövő is együtt él bennem...*

ÖSSZEGZÉS

*Mint a hadba induló katona
zubbonya alatt lappangó vágya
örökre beteljesületlenül
hagyott mögöttem éveim száma.*

*Csodák alatt meghúzódó érvek
és nyomorgó évek erőlködve
húzták, vonták, taszigálták, mint a
hámba fogott lovak a nyüg-igát
a jó-reménység legalsó fokát.*

*Mindvégig csak a legalsó fokát.
Időnként belém hasít, felvonyít
az utólag tehetetlen értelem:
Szemarasszal mérve ennyi. – Semmi.*

*Mi mindent mulasztottam, vesztettem?
Mivé lehetett volna életem
vonulata, ha... Ott motoz, vár, mint
szellem a „ha”. – Mintha értem lenne...*

*Mintha hívásra várna, s jönne,
segítene, és visszamenőleg
bízvást eltörölne... Eltörölne
minden megbánt lépést, sértést, minden
kéretlen kísértést, máglya-égést.*

*Halvaszületett csoda-virradást.
Eleve hamvába fúlt tüzrakást.
Ám visszatekintve már nincs kiút.
A „ha” csak eleven-halott szó most.*

*Nem teljes élet volt. – Csak rongyos folt...
Nem enyém. – Az évek vágója volt!*

A csend színei

A CSEND színei

*Most éppen zöld színű a csend.
Volt már piros, narancssárga,
égszínű – kopott barna is,
most éppen nyugodt zöld színű.*

*Volt már haragos tekintetű.
Hallottam zúgolódását
mikor fekete fogain át
sziszegett a vaksötétben.*

*Most reggel van, kócos reggel.
Most nem korhol, elégedett.
Most épp zöld színű festékkal
fest csend-márványerezetet...*

TEGNAP még

Tegnap

Még süvöltő szél zörgette

A kifosztott

Lekopaszított ágakat

Kedve szerint görgette

A megtépázott

Leveleket s szirmokat

Am ma

Az erdő őszülő fejére

Az Ég

Kéklő derengése

S a Nap

Arany mosolygása

Értelmet hint

A rozsdás elmúlásra.

Hiába a HÍVÓ szó...

*Fűzősen, fagyos barázdákon lépked
a harangszó. – Siet. Léptei alatt
a barázda megrázkódik, megremeg.
Csonttá fagyott bordái között állva
imádságot reszket a múltó árva
fücsomó. – Hang nem szól, csak a csend örök.
Öreg kezek kapaszkodnak a múltba.
A jelen nem ébred bízó hajnalra.
Hiába a messze-hangzó harangszó.
Hiányzik a Hit, az Emberség, a Szó.
A Békesség, a Szeretet – az Ajtó!*

MINTHA...

*Mintha kövön, késen, gyönyörön
rémisztő hidegen folya – A
zabálók piros, fehér, fekete mocska,
mintha nyálkás utónyomon siklanának
tova. S mintha tavaszt hamvasztó
lesipuskás volna a nyár hava,
mintha délelőttöt követne az este,
mintha a délután ki-kimaradozna,
s mint kóbor árnyék ott fõnn a magasba'
Róna az ég kék sikátorait egymaga.*

*Mintha már nem is lennél – Járnál közöttünk –
Oly távol-idegen vagy. – Kilakoltatott,
utcára dobott, sebezhető. „Megmentõ”
Láthatatlan szószitkok töviseitõl
maholnap meddő leszel. – Vöröset vérző...*

MIKOR még

*Mikor még fiatal időben ért a hajnal
egy voltam én a születendő Nappal.*

Mikor még nem gondoltam sóhajjal se bajjal...

Mikor még nem kellett semmit felednem...

Mikor koncolatlan évek lógtak felettem...

*Mikor még szüzen kelt alattam a Föld
s felettem az Ég... Mikor harsány nyárutók
hulltak porba, mint megunt tetem kellék...*

*Mikor még... még... Most valahogy úgy érzem magam,
mint sziken az árvalányhaj viharban.*

Nem értem ébred fel a hajnal, sem a nappal...

*Lelkem telve keserű sóhajjal, bajjal,
s mint a zongora akkordok zuhognak rám
a hangok, a napok. – Egyre csak zuhognak...*

BÁR FA LEHETNÉK

*Bár Fa lehetnék
virágzó Almafa
ártatlan rózsaszín
ruhába öltözött
Tavasza...*

*Bár Fa lehetnék
mosolygó Almafa
karjaim kínálva
gyümölcsöt ringatna...*

*Óh, csak Fa lehetnék
virágzó Almafa
lelkem szép szirmait
hullajtó Tavaszfa...*

Csak délibáb

*Semmi sem valóság
A tenger sem ott van
Az csak sós-délibáb*

*Szélsébségű láng
A száműzött világ
Csak édes-délibáb...*

FOHÁSZ

*Álág Ura légy jó pásztorom!
Vigyázd lépteim, hogy látásom*

*varázsát tartsák meg szemeim.
Hogy dörgedelem, égi-földi nász*

*s a belőlük fakadó kalász,
ama hajnal első rezdülése,*

*a felkelő Nap éltető fénye,
aranyszentélye, legyen még enyém.*

*Bár tudom a szín sem valódi, amit látok,
de Veled elfogadom ezt a valóságot.*

Ott ér véget

*Ott ér véget
a halálokból
szövött élet,
hol levelek
hullt fonadéka,
lét takarója
borít rá földet.*

A TERMÉSZET teszi a DOLGÁT

*Észobában megállt a sötét,
de még látni az ablakokat,
a kinti fény még bekacsingat.*

*Még látni a fák félhomályát,
dértől csillogó borzas ágát.*

*Villanyt gyújtok, olvasok tovább.
Megnyugtató, hogy együtt velem
a Természet teszi a dolgát.*

MÉG...

Még

*áll az udvaron a diófa.
Vén, már ki tudja mióta
termi árnyékát a tikkadókra,
a hűs-kényeztetést szomjazókra.*

Még

*ring karjaiban a hinta,
egy darab kivénhedt fa,
melyet megérett sorsa
deszkává aprította,
s az öreg dörmögő diófa
lengő pajtásává fogadta.*

Még

*megállok alatta néha,
ha az élet zivatara
bekerget árnyékot borító karjaiba...
Utolér ma is hangja,
leveleinek suttogó vigasza,
s képzeletem falát jótékony,
eleven zöld lombbal takarja...*

Hinni, hogy...

*A félelem olyan, mint a köd látszata.
Tereket, lelkeket takaró sűrű köd.
Szemlátóhatárt megtévesztő, elnyelő.
Homályt gerjeszt. Félelmetesen dermesztő.*

*Ám lám a köd sem „köd”, csak annak látszata,
csupán nagymennyiségű szívós vízpára,
mely belezsúfolható egy-egy pohárba...*

*Hogy példámmal érthető legyek,
hogy ne kerüljük el a lényegét,
csak arról ejtettem szót nektek,
hogy a hitet kell választani
a homályos félelem helyett.
Hinni, hogy a Nap újra sütni fog,
s a köd felszáll – lám már ott sem volt!*

NAPLEMENTE

*Mindig megigéz a kép
Tél, nyár, ősz vagy tavasz kél
Úgy érzem csak értem él
Hogy csak értem, csak nekem
És nem látja senki sem
Mikor fényes szemében
Az este szigonyától
Véresre sebzett Napnak
Gyötrelmei elalélnek
S az utolsó sugarak
Hegyeket beborítva
Duna vizére omolva
Rőt színekben pompáznak...*

KORAI IDŐ

*Harmatos
illatot
szítál
a reggel.*

*Kitárt
karjaiban
az álomtól
kipirult
Nap kel.*

*Mosdanak
a fűszálak.*

RÁD VÁROK!

*A tisztaság fény-gyolcsára vágyom
lelkem Előtted szélesre tárom
vágyom hűsítő szavadra – vágyom
Élni - Égni lobogó lángokat
számüzni kint és kínzó álmokat
beteljesedni látomásokat
hódítani hófehér csúcsokat...*

*Ezernyi tükörben összetörve
úttalan utakon menekülve
úti-kereszteken megfeszülve
Rád várok, a Hű szeretettedre.*

MINDENKI a saját POKLÁBAN ég

*A szeretet, a jószág keskeny útját
Hasztalan keresi – kutatja senki nem találja*

*Éretlen a világ, éretlen a gyümölcsöt fakasztó ág
Sok a csábító látvány s gyenge a tanulság...*

*Zárkózott, különös öblös tekintetek
Csak félig befejezett üzenetek...*

*Redőzött vaskos homlokok mögött
Közönyösen szívárog a megrekedt köd...*

*Száraz tűzével világot perzsel a jég
Mindenki a saját poklában ég...*

SZÁLL, SZÁLL a LEVÉL

*Száll, száll a levél – mintha szárnya volna
Mintha, mintha ő is madárból volna
Mintha levél volta se levél volna
Mintha képzelet egén játszadozna*

*Ring, ring a levél – mintha rigó volna
Mintha, mintha ő is madárdal volna
Susogja énekét föled hajolva
Örök körforgás zenéjét dalolva*

TAVASZ

*Szerken már a fű
Szerken a barka
Életet lehel
Tavasz illata*

*Párolog a Föld
Libben levegő
Sárgán virít már
Az aranyeső*

*Fodrait a Duna
Lágyan mutogatja
Úgy ring a derekán
Mint egy alsószoknya*

*A Margit-sziget is
Friss zöldbe öltözött
S lombjai közé
Újra dal költözött.*

ÓDA a DUNÁHOZ

*Nézlek: habjaid fodrai tükörkristályok
briliánsok – megannyi zilált és összeforrt
hasonulások. Most éppen tengerként áradsz
dühös vagy. Medredben tükörképed fürdeted.*

*Ismerlek. Nem valód, mely, mint éhes száj nyit és
zár, tűr, lázad – tudom, cseppjeidben szunnyad az
alázat. Ismerlek. Hullámaid kínálta
vágyak is csak tárlat - a víztükörödre rögzült*

*vázlat. – Csak becsapása az állandóságnak.
Fölötted bíborban s bársonyban ég az Ég,
s a Margit-sziget szeliden kócos lombja
övez lágyan karolva, föléd hajolva.*

*Játszani kél kedvem véled, ó Te hatalmas,
Te bátor víz-fergeteg – Te csintalan gyermek.
Passaunál kedves, játékos kellemed még
társam volt nemrég, de ma már ablakom itthon*

*tárul feléd. Partodnál „horgonyom” vetettem,
hogy itt–hon élhessem a megtalált életem.
Kérlek: nyugtasd meg szemeim fáradt sugarát
s hullámozd szívemnek öserő robaját.*

*Ontsa rád aranyát a Nap, ezüstjét a Hold.
Légy élő katedrális! – Ragyogj vissza rám is,
ki a vad, sörényes napokon a ridegen
idegen hazában is a vándortársad volt.*

KERESZT a SZÍVEKEN

*Jézus a kereszten -
Kereszt a szíveken*

*Hit szele fúj,
orkánként dagad...*

*Hiába minden...
Gyarló az ember.
S a hit susogta szeretet
a hitetlen lelkekben
mielőtt még talajra lelne,
csírát bontana a fűtetlen
szívekben, eleven lángolás
helyett elapad...*

*S Jézus meggyötört üzenete
a sajtó kereszten marad...*

KELJ föl és JÁRJ!

*Mondá Jézus
s Te fogadj szót!
Kelj föl és járj!*

*Rakd le terheid!
Szabadítsd fel vállaid!
Tárd ki lelked kapuit!
S Ő szabadon betekint...*

*S mikor érzed már,
a társ, az ember vár,
átvállaltad a kint.
...Már jársz...
S fönt egy parányi szikra int:
– Higgy!
A sugárzó fényesség benned
világít!*

*Nehéz dolog
embernek maradni*

Nehéz dolog EMBERNEK maradni

*Nehéz dolog Embernek maradni
Remegő levegővel együtt lélegezni
Nap, mint nap, zsibbasztó keresztet cipelni
Rácsok vezényszavainak engedelmeskedni*

*Nehéz dolog Embernek maradni
Hamis holnapokat mederbe terelni
Az igazat kettéhasítva is megérezni
Festékekből ácsolt arcok mögé látni*

*Nehéz dolog Embernek maradni
Madárszárnyak verdeső félelmét
Míg élünk, lelkünkben hordozni...*

EMBER-k-ének

*Kincsem, kincsem, apróságom
Szerethető kiváltságom
Jöttödet már régen várom
Karjaimat feléd tárom
Üdvözöllek e világon!*

Óda az Anyához

*Mikor elmentél, mikor végleg itt hagytál,
a földi–bizonytalanság, mint súlyos ág,
– mint viharban letörött ág – úgy zuhant rám
a valóság. Mikor elhagytál... itt hagytál.*

*Nap voltál, Hold voltál, de megszállt a halál...
A megvetett ágyad forró lehelete,
mint pokol megnyitott eleje éjente...
Igen. Mikor nem szól már a száj, nem mondod*

*mi fáj... Mikor már nem mondod: – elég... Mikor
arcod rózsája egyre sápadtabban ég...
S szemeidben cserepekre hullt a lét...
Szívemben akkor... akkor megrepedt az Ég.*

*Mikor elmentél, mikor végleg itt hagytál
a földi–bizonytalanság, mint súlyos ág,
– mint viharban letörött ág – zuhant rám
a valóság. Mikor elhagytál... itt hagytál...*

Elmaradt ANYÁKNAPI köszöntő

*Szívemben zöld-ággal indulnék most feléd
tisztá szót keresvén állnék oda eléd.
Csönddel köszönténélek édes jó Anyám,
ki, ha rossz voltam is, kedves voltál hozzám.*

*Neveltél igaz hitben, bölcs szeretetben,
édes jó anyák nagy-nagy kötényében.
Fogadd e szócsoport hálás szívemből,
hogy törlesszek csöppet vezeklés jeléül.*

*Hálálhassak gondot, puha simogatást,
becéző kezedtől őriző biztatást.
Hogy adhassak szíveset, csengő ékeset,
lelkemből örömet sugárzó fényeset.*

*Te titkokat hordó, sok között egyetlen,
míg szíved zenéje szólt nem volt lehetetlen.
Ölbe zártál, melengettél, bölcs lelkeddel
betakartál. Köszönöm Neked, hogy voltál...*

Mi végre születünk?

*Mi végre születünk, ha nem találjuk meg
e világban helyünk, ha vándor-életünk
stációról - stációra házal velünk?*

*Mi végre születünk, ha nem hisz, csak strázsál
sóvárgó lelkünk, ha pusztán csak sejtünk, ha
egyként bánt, árt és szolgál temérdek sejtünk?*

*Mi végre születünk, ha leromboltatnak
félisteni kelyhünk, ha véges értelmünk,
ha szél fújta földi-por lesz ért-hüvelyünk?*

Mint „ama” szenvedés

Mint „ama” szenvedés

*ikonarc másai
remény és kétely közt
múltnak, mának, újnak,
jövő utókornak
közös asztalnál is
álmosan magányos
reményt próbálgató
kövei korai
halál tekintetét
hordozó anyagnak...*

Semmi sem ZAVARTA meg...

*Olvastam, irtam, ettem és ittam,
így teltem el ma én, és a napom.*

*A felhők az égen ma is megjelentek,
a borulásból a Nap is kisütött néha,
a szél olykor-olykor zúgássá is gerjedt,
a szobában viszont alig volt hallható
suttogása a fésztelen nesznek.*

*A nap nem hozott semmi különlegeset,
még az eső sem esett,
semmi sem zavarta meg
a semmin egyensúlyozó Létet...*

Nem elég

Nem elég az akarat

Nem elég a gondolat

Fény kell! Termékenyítő

Ösztönzés és Sugallat

A magoknak sem elég

Csupán a Föld ereje

A fényre van szükségük

Fényre, s a melegre

Hogy legyen erejük

A növekedésre

Mint az embereknek

A beteljesülésre

A szobrász ujjaiiban

Érzi a durva követ

Az író, tollat ragad

Mert hajtja a Sugallat

A festő, ecsettel

Közli gondolatát...

Ám a szobrász nem szobrász

Az író sem író

A festő sem festő

A kő is kő marad

A lap is csak üres lap

A vászon élettelen

Ha nincs mögötte semmi

Ha nincs mögötte Szikra

Ama Szikrából tűz

Sistergő fénycsóva...

Reményt hirdetve

*Szelíden hajlong alatt a zöld fü.
Bizakodva kémleli az Eget,
a kéket. A kéken égő-foltot,
a Napot. Az izzó égi-máglyát.*

*Szelíden hajlong alatt a zöld fü.
Olyan szelíden, mint május hava.
Nem szól. Ringva hirdet reményt szava,
mint gordonka lelkének harangja...*

Egy CSENDES szombat este

Kutyasétáltatók a parkban.

A lámpák világítanak.

Lassan a házak fényei – mint

hajléktalan kísértetei

a létezésnek – kihunynak.

Fokról-fokra telítődik

az este. – Zajtól, világosságtól

mentve. – Valóságból álomba

menekülve szítál éjszakát

a megfontolt fekete csend,

s veszi kezdetét egy másfajta

rend. – Világtól, eseményektől

függetlenített – szótlán Rend.

S megláttam Őt...

*Hajnal ért utol az utamon.
Színeit keverve derengett,
hasadozva meg-meg remegett.*

*S megláttam Őt
a régi világból itt maradt
bölcshő szántóvetőt.*

*Ruhája szürke volt és poros,
arca első sugártól fénylett,
teste a rögök fölé görnyedt.*

*A markából szórta a magot.
S úgy hulltak az áldott magok
Mint parányi fénylő csillagok...*

Azon az UTOLSÓ napon

/Nővérem emlékére/

*Csorgott a napfény az ablakon
lelked könnycseppje ült arcodon.
Én néztelek bénán és vakon...*

*Szavak már nem találtak szádra
panaszod gyökér-ágaira,
némaság állt őrt fájdalmadra...*

*Már nem perelsz. – Nem kérded: - miért?
Megszenvedtél a nyugalmadért.
Feladtad. – Sok rossz ért - nincs kiért.*

*Szó nem érintheti már időd,
örök csönddel fonódott jövőd.
Kórházi ágy halotti-bölcsőd.*

*Csorgott a napfény az ablakon...
Én néztelek bénán és vakon...
Egy könnycsepp még ott ült arcodon...*

Folt hátán folt leszünk

*Fokról fokra fogyó életünk folt foltozza.
Létünk folyómedrét folyondár fojtogatja.
Folyását fokenként fokmérő szabályozza.*

Úgy fondorkodik a fondorlat, ahogy akarja!

*S mint a foltos szalamandra foltosabbak
már nem is lehetünk. – Így telik el életünk.*

*S mire mindezt megfontolandóra vesszük
késő. Már folt hátán is csak málló folt leszünk...*

NEKEM fáj...

Egy friss fénykép került asztalomra.

Apa és fia látható rajta.

Nézem. Különös a sors fintora...

Az öregedő idő őt is megtréfálta...

Nézem, nézem... milyen, milyen furcsa...

Anyai szemem nem akarja, ám...

mintha benne látná a sors-időt

a fölöttem lomhán eldübögőt...

Látom ráncait, őszülő haját,

gyermekéhez simuló mosolyát...

S amit még nem érez, nekem fáj...

Legyen elég hited!

/Zs-nak/

*Legyen elég hited,
hogy mit szeretnél meg is, teszed.*

*Legyen elég hited,
hogy gondra, bajra lágy balzsam légy,
hogy a homályban gyertyaként égj!*

*Legyen elég hited,
hogy híven szerethesd önmagad,
úgy is, ha lelked sárba ragad!*

*Legyen elég hited,
ahhoz, hogy hihessél!
Lehúzó lápon is
épségben átkeljél!*

Vereség – győzelem

*Van telkesítő győzelem.
Van aljasító győzelem.*

*Van gyilkos vereség.
És van a vereség
mitől felébredünk!*

TIBORC és ZSUZSANNA

*Tiborc és párja Zsuzsanna
elférnek egy napon a naptárba'.*

*Tiborc a latint formázza,
míg Zsuzsanna ó-szelíd formája
a héber Susanna vala.*

Jelentése liliom, nőszirm.

– Agapanthus africanus. –

Szerelemvirág, szép kékliliom.

Már NEM örvénylik...

Már nem örvénylik éj vak mélye.

Küzdelemnek vége. Béke, béke.

*Tovább nem méri lábad utad,
nem szövi tested sikoly, büntudat.*

*Nincs több árnyakkal teli ösvény,
nincs durván tolakodó akarat,
nyársaló szírt – kínzó öntudat.*

Szikrázó fény van, csak fény, csak fény, fény...

*Ha utolsót lüktet a szenvedély
nincs vágy, s újra vágy, nincs csábos kéj.*

Bilincs lehull, hitvány leborul.

*Már nem vet borús ráncot homlokod,
hűség és a bűn együtt zokog.*

Szelíd ívek kényes, kecses köre...

Fényt alkot vele formák csöndje.

Zárul a köd s nincs más – csak a csönd.

A csönd, a csönd, csak végtelen csönd...

SEMMI sem HASONLÍT önmagára

*Fővet – menet
megnőnek az árnyak
suhanó autóm előtt tivornyáznak.*

*Késő az éjszaka.
Lompos, fekete az Égnek karéja.*

*Eszembe jut:
A sötétség csak a fény hiánya,
az éjszaka a nappal fordított mása...*

*Mégsem, nem, nem,
semmi sem hasonlít önmagára!*

*Fárasztó hosszú út áll előttem
s mögöttem. – Két oldalt mellettem
szembe rohannak velem
fekete – fehér filmdarabok,
élőre előhívott negatívok,
színtelenségbe burkolódzott
alvó emberi hajlékok.*

*Ám mégis...
Mintha minden élettelen lenne
s én szédületes sebességgel
száguldanék bele az idegen
semmibe...*

AFRIKAI emlék

*Afrikának nyugati féltekén
egy hosszúra nyúlt fekete estén,
– hol az este oly hirtelen borul a
földi-testre, – honvágytól gyötörten
tekintettem a tündöklő Égre...*

S lám!

*A meny-mezején gyémántok gyúltak!
Csillagszemükkel rám hunyorogtak,
Ég sötétjén égve, tündökölve
Kart, karba öltve fel-fel ragyogtak.
Mindent feledve néztem, csak néztem,
amint az oly szelíden szikrázó
időtlen lények, e smaragd-fények...*

*Egyszer csak megmozdult az Ég boltja!
Fölöttem szikrát hányt a kupola!
S én csak álltam, álltam alatta...
Olyan szép volt, mint még soha, soha...*

Ennyi...

ENNYI

*Csak láttál és láttalak...
Szerelmem rejtve maradt.
A csönd némaságában,
múlt illatod nyomában
enyészik el a tavasz...*

KIHÜLT szerelmed

*Már nem gondolok rád. – Nem fűt a vágy.
Már nem dobban bennem a jelened.
Már nem tartod lázban a lelkemet.
Már nem csordul öröm hívásodra.
Már nem igaz az, kinek hittelek.
Nem igaz, hogy te vagy az Ígéret.
Csaló vagy, fantom, mely átlebegett
fölöttem, bennem. – Kihült szerelmed!*

Valami történt...

*Éjszaka még szelíd-kék volt az ablak.
Hajnalra szürke és titkoktól szennyes.
Semmitmondóvá feszült a néma csend.
A széthullott mozaik pillanata
nem áll össze többé. – Valami történt...*

Közel járt hozzánk a csoda

*Féltőn, remegően indultál el felém.
A vágyad tártad elém... Karod mozdult,
de a bizonytalan gyávák mezején
nem érintettük egymást – sem te, sem én.*

*Telefon – védekezés – találkozás...
Erről-arról szó – hang, hang, de semmi más.*

*Mára már hang sem – hallgatás, hallgatás...
Vetített kép lett arcod – csak villanás.*

*Látom az alakod, amint távolodsz...
Egyre távolodsz – lelkünkben ürt hagyva.
Még érzem: – Közel járt hozzánk a csoda...*

Még ha nem is látszik...

*Ha valakit megszeret az ember,
a szeretett hangja is hiányzik.*

*Ha valakit megszeret az ember,
lelke szinte illatot virágzik.*

*Ha valakit megszeret az ember,
minden jónál is jobban hiányzik.*

*Ha valakit megszeret az ember,
lelke-fészkéből jószág sugárzik.*

*Ha valakit megszeret az ember,
szenvedve él, még ha nem is látszik...*

EMLÉK – szem

*Emlékszem, míg a falon a számlap három
mutatója a sötétben megfontoltan
lépkedett, az öreg óra bölcsen ketyegett...*

*Te álltál, csak álltál, mint földre szállt bálvány
s a lila varázs úgy omlott rád és rám,
mint egyszer hajdan régen, ott kint a réten
a korai pirkadás. – A hajnalhasadás.*

*E pírban égett akkor a szoba – forrt a láz,
s mint a bőségszaruból a sok-sok áldás
ömlött, ömlött a szünni nem akaró varázs
S simogatásod égetett, mint a parázs...*

Jöttödre...

*Földgolyónktól, ha égbe repülsz
ismeretlen néma látvány vár.
Mint a bánatos szív oly sivár.*

*Ám szertefoszlik a némaság,
ha közelébe szállsz... kivirul.
Mezők szántják, erdők gyapjazzák...*

*Óriási melle felduzzad,
már lélegzik. Hatalmas keblét
hantok, dombok hullámoztatják...*

*Már nem lélektelen, nem sivár.
Jöttödre dísz-ruhájában vár...*

Közös ELMŰLÁS

*Testem tested foglya
Tested testem foglya*

*Két tenyerem arcod fogja
Két tenyered arcom fogja*

*Szemeimben bánat lombja
Szemeidben bánat lombja*

*Homlokom bölcs vakolata
Homlokod bölcs vakolata
Tenyerünk közt hull a porba...*

Ujjaim közt IDŐ ERED

*Ujjaim közt idő ered
Ujjaid közt idő ered
Ujjaim közt homok pereg
Ujjaid közt homok pereg
Ujjaim közt ropja már
Ujjaid közt ropja már
A végtelen idő-bál.*

*Ujjaim, ha behajlítom
Ujjaid, ha behajlítod
Ujjaim, ha nyitogatom
Ujjaid, ha nyitogatod
Ujjaim közt libeg-lebeg
Ujjaid közt libeg-lebeg
A sose kész igyekezet.*

*Ujjaim közt idő telik
Ujjaid közt idő telik
Ujjaim közt sorsom mérik
Ujjaid közt sorsod mérik
Ujjaim közt kiált Pán
Ujjaid közt kiált Pán
Ezred-idők hantja vár!*

KÍVÜL rekedtél...

*Kívül rekedtél az ifjúi kordonon.
A mester már nem játszik szólót lantodon.*

*Sóhajra sóhaj száll: té – és – tova,
lehelete hol sós, hol áfonya.*

*Még ezer éjre, ezer feleletre vársz,
bár tudod, kerül a virágba-borulás.*

*Hamvadba süppedsz, már nem éget láz,
mint süpped hamvába kiégett ház...*

Idegen hamuvá lett

*Az idegen, – akit valaha
szeretett – megfogta a karját.
Verekedtek. A pohár eltört.
A víz mind az asztalra csorgott.
Az idegen dült-fült. – Elfutott.*

„Az isten verje meg”

*Száradó fát dobott a tűzre.
Az kedvesen duruzsolt – később
hevülten – vörösen izzó lett.
Aztán szürke – hidegen szürke.
Végül idegen hamuvá lett.
Éppen úgy, mint akit szeretett...*

SZAKÍTÁS ma...

*Falam tele keserű posztokkal
Szakítottam vele – a világgal
Mit nekem fullhappy élet
Szétbarmolta a Facebook létet*

*Az, az agyament tökfej a gyagya...
Már jópofán sem kell a dráma
Se hülye posztok a falamra
A közös múlt lávája kihunyt*

*Mert ő a dög – a nagybetűs Dög!
Tök, égő – merthogy ki és mi Ő?
A menő, a csajokat nyelő
Olyannyira szánavas dög
Hogy az idővonal is beledörög*

*Már nem hat rám elvigyorodó
Profilképe sem a falán
Nem ájulok el linkjei hadán
– Hogy jaj, valaki! Mossanak föl! Most!*

*És az ismerősök kommentjei!
Léptem. Büszkeségem is van nékem!
Közös képek photoshoppal szétszabdalva
Megtettem, töröltem, téptem. Léptem.*

*Döntöttem: Nem kell fullhappy élet
Profilképet cserélek. – Feketére
S ő és a smiley-kal tele világ
Elmehet oda – a jó fenébe!*

Válok

*Vakok, süketek
voltak az álmok.*

Válok.

Volt, van, körbeleng.

Vak, süket a csend.

Válok.

*Életem kertje
mikkel volt tele?
Virág helyett gyom
virított benne?*

*Napok, alkonyok,
lázás hajnalok...*

Válok.

Vak, süket a csend.

Volt, van is álnok.

Válok.

HÚZZUK, nyúzzuk és VISELJÜK.

*Szürcea kelme a szerelem!
Olyan az, mint foszló selyem.
Csillog – villog, testhez tapad,
észrevétlen el is szakad.*

*Toldozgatjuk, foltozzgatjuk,
kifordítjuk, befordítjuk,
mint a subát volt szokás...
Nagy megnyugvás az önámítás!*

*Húzzuk, nyúzzuk és viseljük,
kívánt színűre színezzük,
míglen végleg el nem feslik.
S ha az alkalom ajtaja kinyílik
laza mozdulattal tesszük ki a szűrít!*

Káoszban

KÁOSZBAN

*Málló idő salétromot könnyez.
Fekete-fehér színt fest a színes.
A koponyaűri odú üres.
Zuhanás porral, robajjal, jajjal.*

*Nem, de, van, volt, – vetített víziók,
örök-utakon kószáló álmok,
mű-fröccsöntött nyomorban fuldoklók
között: – magam nehezen találom.*

*Pedig próbálom az élhetetlent
élhetővé tenni – túlélő lenni,
a káosz ellenére – Megérkezni...*

Mikké lettünk...

*Mikké lettünk – kik, mint jámbor barmok
a tehetetlenség igájában
kiégett lélekkel és szemekkel
várjuk míglen a csupasz szédület,
a vértbe öltöztetett gyűlölet
s a száműzött magasabb erő
kioltják a létünk ősi kéréget?*

*Várjuk, míglen forrásunk kiszárad,
míglen a vénséges súlyos vádak
alatt köfallá testesül a Nap!*

MŰKÖDIK

*Szajhajtásnyira
Járda szélére
Sodródó koldus
Csendes halála
Lét zuhanása
Napkitörésből
Aláztatásba
Száj epe-ízű
Értelem semmi
Nem kell keresni
Nyíltan működik
A bölcs koronák
Hős haramiák
Fedezik – Hagyják*

TÁV - bérlet

*Böröndökben nyüg és táv-bérlet
Kórházi ágy fogad félelmet
Tolvajok, betörők, gyilkosok
Magukból kinövő ripacsok
Önjelölt uralkodók...
Bent-nek és a Kint-nek oltalma
Csak jövőt üző haramia
A jelen meghazudtolója*

Budapest 2014

*Budapest, Te zajongó városa e földi-ködnek,
eleven tanúja háborúknak, kiontott vérnek...*

*Lobogó szíved maradt örök kételyek otthona,
a fények, bűnök és csalások forrongó kohója.*

*Utcáid tanúi öldöklésnek és szerelmeknek,
lelked szikrái mégis tisztán, büszkén tündökölnek.*

*Sárban, nyárban, esőben, télben, ősszel és tavasszal,
fényben, árnyban, örömmel, panasszal – híven őrizlek,
s immár néma daccal örökre egy vagyok veled.*

EGY PARKBAN

*Ágait imára kulcsolja a fa.
Áhítatot sugároz lombozata.
Alatta pad, rajta egy hajléktalan.
Egy ember, ki élettől megtaposva,
összekuporodva fekszik el rajta.*

*Úgy fekszik, mintha bölcsőben nyugodna,
mintha a pad koporsója is volna...
Vézna alakja néha-néha mozdul...
A látottakon már senki nem ámul.
Őrt áll felette a Lelkes éjszaka,
s imára kulcsolt ágakkal a fa...*

Ön KÓR-ISME...

*Mert Bálint mondta
Mert Bálint gyerek
Mert Bálint egy darab csont*

*Bálint lódít
Vagy igazat állít
Bálint bogyózik*

*Bálint nemcsak bogyózik
Bálint egy drogos
Azért egy darab csont*

*Pedig Bálint gyerek
Egy darab gyerekcsont
Aki már bogyós*

*Ezt Bálint mondta
Ő, aki drogos
Aki egy gyerek
Aki egy darab csont...*

Sehol semmi eltérés

Minden megnyugtatóan

Függőleges

És vízszintes

Az életem

A napjaim

A házak

A szirtek

A padló

Csalhatatlan a keret

Az elv – az elrendezés

Sehol semmi eltérés

A Lét szélén

*A Lét szélén ülve
a lábunk lógatjuk,
s az Élet orrát
flegmán fricskázgatjuk.
Fényűzés a tényűzés.
Tátongó Fekete lyuk.
Bakot lőtt az orv kakukk!*

*Alacsony a Támfal,
magas rá a Ráta.
Göthös a mélabú,
orv a világvágta.
A Lét szélén ülve
köz – határozásra,
megyünk dögrovásra...*

Az igazság nem az...

*Élényszerűt előre nem láthatjuk.
Az igazság nem az, mi megnyilvánul.*

*Azért mégsem róhatjuk fel hibául.
A világon minden csak paradoxon.*

*Mit számítanak napi elméletek,
csapzott számítások, kimutatások,
mit számítanak üvöltő sakálók,
napi nagybani hazardírozások,
amelyekről köztudott semmi mások,
mint öncélú fel-felvirágoztatások!*

*Az igazság nem az, aminek láttatik,
csak álca, melyben az élet csetlik-botlik...*

Veréb helyett véreb.

*Egyetlen egy árva verebet sem láttam
amióta Pesten otthonra találtam.*

*Kiűzettek vajon a „Paradicsomból”?
Vagy önként vettek búcsút utcák porától,
álmos-ködben feledt szagától, zajától?*

*Hol is rakhatna szegény verébcsalád fészket?
Hisz az ereszek alja is betonnal bélelt!
Meggzűnt a trécselés, a hangos csiripelés,
más zajokkal teli a hajnali ébredés.*

*Veréb helyett véreb vette át a placcot!
Újgazdagék rázzák ekképpen a „flancot”.
Lócitrom zérus – olaj ömlik az útra,
millió lóerő dübörög át rajta...*

UTAM mentén

*Ország-utam mentén
szomorúan járok.
Bizony sok a szemét
köztük botorkálok.
Kénytelen-kelletlen
Köztük botorkálok.*

*... Sűrű fátyolok,
hamis valóságok,
mennyeinek mondott poklok,
köztük botorkálok.
Kénytelen kelletlen
köztük botorkálok.*

*Termékeny az ördög öle
már ontja a gonoszt,
magabiztos vigyort
ölt magára a rossz.
Lepik az országot
világi alkuszok,
s mi álomkórban
hiszünk valóságot!*

*Bár sudár gyertyánok
mint fáklyalángok,
mint fényarcú szomorú
szent zarándokok,
mint titkokkal teli
világunk örei
állnak sorfalat
zord-egünk alatt
mégsem hiszem, hogy
bármilyen is változhat!*

POR és MOCSOK

*Por, mocsok ül a világtalan világon.
Kéz kezét mos a pofátlan vásáron.*

*Üres fejek tévesztenek eszméket.
Szónoklatok gyengítnek gyengéket.*

*S mi mind csak folt vagyunk a paláston.
A kéz kezét mos pofátlan vásáron!*

ÁLSÁG

*Mosoly szájkosarával felszerelve
Jöve és menve emberek – mindig szembe.
Álság. Pillekönnyű a finton. Ám súlyos
a darabokra taposott ártatlanság...*

*Mert jönnek szembe évek... Emlékek, érvek:
arcok, tettek, képek, s szembesítenek
örökre lehunyt szemek. – És veszteségek.
Riadunk magányból, kelünk hideg-ágyból
hol dunnáról álmodunk, s gazdagságról...*

*Száz kezével nyúl utánunk – cibál a szél...
Vihar tépte ág, feszül a lelkünk helyén.
Mentenünk kell – míg nem késő – mentenünk kell
életünk halmazát, éveinknek nyomát
hívők és hitetlenek bűnbocsánatát!*

„Belmagasság”

*A buta ember – Ordas
Okosnak hiszi magát
Az okos bölcs – Kelő mag
Érleli tudását
A buta ember – Gögös
Melldöngető álhős
Az okos – Szerény
Szó előtt tetteket mér
A buta ember – Nyakas
Pökhendi, rátarti
Az okos – Toleráns
Kész bárkit meghallgatni
A buta ember – Olcsó
Önmagát árulja
Az okosnak – Nincs ára
Pénz nem érték számára!*

MIT tudtok TI?

*Mit tudtok Ti... Ti
lélekben tudatlanok?*

*Honnan is tudhatnátok,
hogy az élet ostora,
a lét kegyetlen szava
hányszor vág oda
ahova nem szabadna.*

*S hányszor okádik
néma tüzet a napi-gálya,
mely robothoz ereje híján
csak mocsárban úszkál,
miközben a világ, „a globál”
a józanész tomporán profitál!*

ADJÁTOK vissza a FÉNYSUGARAKAT!

/W. A. gondolatai nyomán/

*Adjátok vissza a fénysugarakat!
Akárkik vagytok, kik ellopták azokat!*

*Adjátok vissza a fénysugarakat!
Embereknek célokat – méltóságukat!*

*Adjátok vissza a fénysugarakat!
A hitet, bizalmat, a meleg szobákat!*

*Adjátok vissza a fénysugarakat!
Mert a sötétben egyre nő a kárhozat!*

*Adjátok vissza a fénysugarakat!
Akárkik vagytok, kik ellopták azokat!*

Egy ÁL-VIZUÁLIS kompozíció

*É ál-vizuális
Kompozíció
Örömfakasztó
Lehet – vagy mégsem?*

*Lét nem lét ajtó
Zárját feszítve
Menedéknyújtó
Lehet – vagy mégsem?*

*Alkotva fényből
És bölcsességből
Lehet, hogy mégis
Segítene kiűszni
E letarolt időből?*

Az ÚJ „KRISZTUSTÓL” számolva...

*Zavart kavarva jár a tehetős
Féli s félti várát, vagyonát
Hangos a szó mit fröcsög, kiokád.*

*Harácsoló látását belénk döfi:
– Te senki! – Te csak hullt avart kavarsz!*

*S Isten vádlón néz, de nem pöröl
Pedig lenne mit – hogy érezzen kint
Ha villámló látását ránk döfi:*

*– Te senki fia vagy – maradsz senki!
Hiába vonítasz, zavar nem lesz
Nincs várad, vagyonod – pénzvetésed
Így pozíció sem a te termésed*

Huszonöt év, majdhogynem huszonhat...

*Zavart kavarva hangos a tehetős
Új „krisztustól” számítva ez így hat:
A gazdag még gazdagabb, már-már hős!*

Csak úgy, a margóra...

*Pénz, pénzt fial. – Bank, bankot ellik.
A koncokat döglegyek lepik.
Sok nyálás bálvány üvölt sakált
visszhangozva ismétli magát.*

*Fröcsög, ámit, lázít, toboroz,
mind gerinces, csak más a gonosz.
Vállaid, veregeti szava
elhiszed, hogy nem vagy le.....*

*Ébresztő pajtás! Megy a hajtás!
Újra koncot dob az orgia!
Nem erre lettél kitalálva...
Nem azért születél e világra,
hogy csaholva lemenjél „kutyába”!*

POKOL LEPI az UTAKAT

*Pokol lepi az utakat.
Sötét van. – Az éj járhatatlan.*

*Fény szalad, ereje fakón
világít fákat, füvet, bokrokat,
vad lakhatatlan házakat,
s világvárosi borzalmakat.
Omló falak vakolatán
halhatatlan istenalak suhan
némán. – Foszlott üzenet lóg karján.
Koszlott részeg-pár néz bambán.*

*Pokol lepi az utakat.
Sötét van. – A világ járhatatlan...*

Rövidített TÉNYÁLLÁS

*Semmi sem működik. Egészen biztos nem.
Mégis, mégis, mintha minden rendben menne...*

*Egyik nap a másikat manipulálja.
A tény csak amolyan komédia. – Álca.
Öntik az egyik vékából a másikba.*

*Az adósok tömegmészárlására
száj-íz szerinti a kiköpött kamat.
Amit szavatolnak – az „méz” és maszat.*

*Profit, földönfutóvá tett uzsora
családok ezreit dönti nyomorba.*

*A művelt polgár, vívódásba feszül,
menekül. – Nem becsül. – Nincs kit és miért.*

*Semmi sem működik. Egészen biztos nem.
Csak a jól álcázott álca, borít fátylat
a felkent, az elkent savós valóságra.
A szabálytalan címeres szabályokra...*

HÁTHA mégis...

*Hátha mégis igaz...
Jöhet még a világ
panaszára vigasz...*

*Hátha mégis igaz,
hogy lesz még virradat...
Lesz még szőlő, lágy-kenyér...*

*Hogy a szegényt is éri
majd oltalmazó fény,
s viskójára kívül-belül
hőn vágya hajnala derül...*

A szelíd szépség, az emberi tisztesség és jóság lelki öröme boldogan röptetné a költői képzelőerőt, de az otthonról hozott lélek ereendő riadtsága, az örökölt tulajdonságok és a rossz tapasztalatok óvatosságra intik a szabadnak született költőt. Nem ejti könnyedén a szót. Olyan kaotikus világba jutottunk, ahol az életet állandó veszély fenyegeti. Rentsch Piroska azokhoz kötődik, akiknek adhat, akikben bízhat. Azokat érti, akikkel azonosulhat. Bejárta ő a világ sok országának sok-sok útját, hazuról hazáig jutva mélyen megélte, hogy egyedül az elbocsájtó szülőföld ismeri el a hozzá hűségeseket, egyedül a megmaradás szabadságvágyával megáldott-megvert magyar nép ismeri az irgalmat, számunkra csak ez a nép változtathatja fénné a simogatást.

Új verseiben számot vet a költő önmagával, megtett útjával, a világ sorsával. „Kávás kútnál őszi-hamvasra” síkálta „gyönyörködő szemét”, úgy várta a csodát, ünneplőbe öltözött lélekkel. De a csodák nem a teljes élet ígéretét hozták el, hanem csak az „évek vág-táját”. Józanul állapítja meg: „nem érted ébredt fel a hajnal, sem a nappal”. Nem teljesültek a csodák, mégis költőhöz méltó volt a csodavárás: „Bár Fa lehetnék / mosolygó Almafa / karjaim kínálva / gyümölcsöt ringatna.” Ehelyett a szegények, a még szegényebbek, az elszegényítettek világában „az adósok tömegmészárlásának” korszakában „pokol lepi az utakat. / Sötét van. / A világ járhatatlan”. Pedig a költővel együtt nagyon megérdemelnénk „a felkelő nap éltető” fényét, „aranszentélyét”. Szálljon hozzá válaszként ez a levél úgy, ahogy ő látja: „Száll, száll a levél – mintha szárnya volna / mintha, mintha ő is madárból volna / Mintha levél volna se levél volna.” Hisszük, Piroska, hogy „a szegényt is éri / majd oltalmazó fény”.

Benke László

Ára: 1500 Ft